

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 15.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS.

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF v. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Vrijdag

26 Jan. '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
WALTMAN JR
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Studiebelangen.

Prof. Dr. G. van Iterson Jr., door Z. Th. Fetter.
Handleidingen-Vereeniging.
Nog eens: Namaak-Ingenieurs.

Boekbespreking.

Studentenzeden, door C. W.
Lichte Geluiden, door v. d. W.

Gedachten en gedichten.

Een oud portret, door O. M.
Zelfmoordenaar—humorist, door O. M.
Stadje, door W. H. de B.
Bede, door H.

Delftsch Studenten-Corps.

Oproep.
Aan ontevredenen, door C. W.
Vrije Studie.
Grote Boekenverloting.
Ontwerp Lustrum 1913.
Weekverslag.

Delftsche Studenten-Bond.

Bondsbeschuitjes, door Boulanger.

Kunst.

Het Kunstschip „Gerard Dou”, door T.

Feuilleton.

Idealisme, door Chétic.

Vereenigingen.

Delftsche Studenten Schaakclub.

Technische Hoogeschool.

Uitslag Ing. en Cand.-examen.

Correspondentie.

Berichten en mededeelingen.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Studiebelangen.

Prof. Dr. G. van Iterson Jr.

Wanneer dit blad verschijnt, zullen allen het wel reeds weten, dat Prof. Dr. G. van Iterson Jr. heeft besloten, het schitterende aanbod hem vanuit Indië gedaan, *niet aan te nemen*.

Allen die zich voor de belangen van de Technische Hoogeschool interesseeren, maar vooral de studeerenden voor Scheikundig Ingenieur, hebben ongetwijfeld dit bericht met vreugde vernomen. Reeds meerdere malen is gewezen op het groote belang van de door Z. H. G. gedoopte vakken, speciaal voor hen, die naar Indië gaan, en op de groote belangstelling, die Prof. v. Iterson zoo terecht van de zijde der studeerenden bij voortdurende heeft ondervonden. De steun, die de Centrale Commissie en het Bestuur van het Technologisch Gezelschap steeds van de zijde der studeerenden mochten ondervinden in hun streven voor het behoud van Prof. v. Iterson was dan ook bijzonder groot. En als we dan weten, dat juist deze belangstelling van de zijde der studeerenden van grooten invloed is geweest op het besluit van Z. H. G., dan verheugen wij ons erover, dat wij allen in dit opzicht als één man hebben gehandeld.

Wij gevoelen, dat wij dank verschuldigd zijn aan Prof. v. Iterson voor zijn besluit en aan alle autoriteiten, die Z. H. G. het nemen van dit besluit hebben mogelijk gemaakt.

Z. TH. FETTER.

Handleidingen-Vereeniging.

Verschenen is:

No. 25. **Vraagstukken uit de Theoretische Mechanica**, (voor C, W, E, S en ook T en M), grootendeels examen-vraagstukken, verzameld en met antwoorden voorzien door Dr. E. H. M. Beekman, M. I.

Nog eens: Namaak-Ingenieurs.

In het Koloniaal Weekblad Nrs 49 en 50 zijn een paar artikelen verschenen onder den titel: „Het tekort aan Ingenieurs in Nederl.-Indië” van de hand van den heer L. J. C. van Es, e. b. i. door zijn brochure „de Ingenieur in Nederl.-Indië” voor de lezers van het S.-W. geen onbekende schrijver, vestigt daarin den aandacht op het streven van de sinds Juli 1911 opgerichte „Nederl. Vereeniging van Ingenieurs”, wier leden zijn niet-gediplomeerde of met een buitenlandsch diploma voorziene technici. In het Maandblad der Vereeniging n. l. wordt betoogd, dat de eisch van het bezit van een Delftsch diploma om in Indië in Gouvernementsdienst te kunnen worden benoemd tot groote onbillijkheden zou leiden.

Uit bovengenoemde brochure van den heer van Es, heeft men trachten te distilleeren, dat hoewel men „ook technisch bekwaam” moet zijn, karaktereigenschappen e. d. veel zwaarder tellen, waardoor „het diploma-bezit wel eenigszins op den achtergrond wordt geschoven”.

Dit alles dient slechts tot inleiding, want zoo als de schrijver in het Maandblad zegt: „Mij was het slechts te doen, eens te wijzen op de zeer bruikbare krachten, die wel eens te veel voorbij worden gezien . . .” met welke krachten dan bedoeld worden, de gestudeerden van het Technikum. Hoe dit aandacht vestigen verder geschiedt moge blijken uit hetgeen de heer van Es citeert in zijn artikel:

„Hiertoe schetst hij a. v. de moeilijkheden van den voor hoogeschool-studie niet voldoende gefortuneerde, die ternauwernood 3 of 5 jaren H. B. S. achter den rug hebbende, voor de vragen staat: „Hoe is verdere studie te betalen? „Hoe is in korten tijd in levensonderhoud te voorzien? „De lust voor de techniek drijft dan van-zelf den toekomstigen ingenieur in de fabriek, het bedrijf. Het liefst wil hij naar het buitenland, veel reizen, veel zien en voor „zich zelf zorgen. Na eenige jaren heeft zich een man „gevormd, die op eigen beenen staat en de praktijk van „het leven al aardig begint te kennen. Zelfstandigheid, „zelfbeheersching, ondernemingsgeest worden in overvloed „aangekweekt.

„En dan op dit standpunt gekomen, begint hij te ervaren, „wat hem nog ontbreekt. De theoretische kennis, die hem „aanvankelijk onnut scheen, schijnt hem dan zóó begeerlijk, „dat hij deze tot elken prijs zal trachten te verwerven. „Zelfstudie is moeilijk en een bijna onbegonnen werk: het „technikum biedt hem dan de gelegenheid tot eene „opleiding, wetenschappelijk genoeg om daarna met zelf- „vertrouwen eene leidende positie te kunnen innemen. „Hoevelen waren er niet, die met ons studeerden en door „hun eigen arbeid vóór de studie, het geld hadden verdiend, ten einde de studie te kunnen volgen. En nooit „werd met meer ijver en eerzucht gestudeerd dan door „hen, die door de praktijk de groote waarde van theoretische vakkennis hadden leeren waardeeren.

„De aldus afgestudeerde ingenieur is dan na eenigen tijd, behalve met de bovengenoemde eigenschappen, toegerust „met eenige technische bekwaamheid””.

Het wil er bij ons niet erg in dat deze ideale voorstelling een getrouwe wedergave zou zijn van het beeld van den „durchschitt” Technikum ingenieur. De gevallen van menschen die in Delft na jaren hun propaedeutisch examen nog niet konden afleggen, ten einde raad naar Mitweida of een dergelijke inrichting gingen en na een jaar als ingenieur terugkeerden, stellen de studie aan een Technikum in een geheel ander licht, dan waarin de schrijver in genoemd maandblad ze wenschte te bezien.

Het is ons niet doenlijk de bestrijding van het artikel (welke verscheidene kolommen beslaat) door den heer van Es hier in haar geheel weder te geven; trouwens den opmerkzamen lezer van het gegeven citaat, wat de geest van het Maandartikel voldoende weer geeft, zal critiek op verschillende punten niet lastig vallen.

Boekbespreking.

STUDENTENZEDEN, brochure van
Prof. Dr. G. W. Kernkamp.

Het artikel uit „Vragen des Tijds” van Prof. Kernkamp, waarop de aandacht reeds eerder gevestigd werd, is thans ook als brochure verschenen, en werd ons door Tjeenk Willink & Zoon te Haarlem ter recensie toegezonden.

Na de vele, vaak onverkwikkelijke en onmogelijke opinies, die buitenstaanders over dit onderwerp hebben geuit, doet het waarlijk goed aan, eens een degelijk en rechtvaardig oordeel te lezen over deze veel besproken kwestie, te meer daar het komt van een hoogstaand man, die het studentenleven kent en zich nog terug weet te denken in zijn eigen studententijd. De schrijver oordeelt niet alleen naar de uiterlijkheid en schijn, om daarop afgaande harde veroordeelingen te vellen; hij, anders dan de „hooggeleerde, wien bij zijne studie van het Sineesch de tijd had ontbroken om menschenkennis op te doen”, ziet dieper naar de wezenlijke gesteldheid van het studentenleven. Veel, wat anderen veroordeelden, verdedigt hij, maar hij schroomt ook niet, om waar het noodig is, de rotte plekken aan te wijzen en het mes erin te zetten.

De Leidsche kwestie en de Kamerdebatten worden eerst behandeld, maar voortdurend blijft het algemeene studentenleven het groote onderwerp waar naar wordt gekeken. Ingrijpen van regeringswege zal volgens de schrijver het studentenleven niet noemenswaardig veranderen. Maar wel gelooft hij, dat de corpsen voor zich zelve alle redenen hebben om zich te hervormen. Uitvoerig wordt dan besproken de duffe, conventionele geest, die te veel heerscht in de corpskringen: het gebrek aan idealisme. Ten slotte: de groentijd. Deze moet volgens de schrijver blijven bestaan,

Feuilleton.

Idealisme.

Het was koud buiten, de wind gierde door de straten. Echt weer om heerlijk thuis te zitten, te lezen in een makkelijke stoel bij het gloeiende haardje en zich geborgen te voelen tegen de booze elementen. Om te genieten van de zachte, warme weelde rond ons heen, en de gedachten te laten spelen, ons met oude herinneringen te omgeven en weer te denken aan die goede dingen van vergane tijden.

Leo Rolf bladerde in een oud jongensboek. Daar stonden de fiere heldendaden van de oude Germanen in beschreven, en elke bladzijde straalde van frissche kracht. Daar werd in verteld van strijd en overwinning, van dapperheid en heldenmoed.

Jaren had hij het boek niet meer ingekeken, maar nu had in een briefje zijn oudere vriend Frits v. Wilderen hem gewezen op een passage uit het oude jongensboek, dat ze vroeger samen gelezen en genoten hadden.

De bedoelde passage lag voor hem:

„Alhinger, de Herting der Katten bleef nog weifelen. „Armin, heerscher der Cherusken”, zeide hij, „Uw taal is mooi, maar is het waar, dat gij ginds avond aan avond met Varus en de zijnen feestviert en drinkt? Dat gij ginds de beste vriend der Romeinen zijt en Varus en Segestus zich op U verlaten? Armin, dat is geen eerlijk spel””.

kan ook niet wel afgeschaft worden, maar kan daarentegen wel nog beter geregeld en beschaafd worden.

Opzettelijk heb ik geen gedeelten uit de brochure aangehaald, omdat het artikel verdient in zijn geheel door een ieder gelezen te worden. Er staan zooveel ware en goede dingen in, waar wij studenten ons voordeel mee kunnen doen, dat ieder ernstig corpslid, die niet blind is voor eigen fouten en belang stelt in de toekomst van het corps, van het geschrift in zijn geheel behoort kennis te nemen.

C. W.

LICHTE GELUIDEN, door Jan van Rossem.

Uitgave van den Technischen Boekhandel
en Drukkerij J. Waltman Jr., Delft.

Ik heb me neergezet met het stellige voornemen, heel ernstig te zijn, nu ik u eenige dingen wil zeggen gaan over het bovengenoemde boekje. Maar wie kan waarlijk ernstig blijven, als hij de honderden opmerkingen reeds te voren gemaakt, in schaterenden lach, in kwalijk verholten ironie, in even gemeente waardeering in zich hoort naklinken?

Jan van Rossem is niet slechts de persoon, die de inhoud van Lichte Geluiden produceerde, hij is ook aansprakelijk te stellen voor het uiterlijke kleed. Moge de kleur en de vorm eenigzins herinneren aan „Cours gradués” van de Bock en Lehman, moge de naam Jan van Rossem op de voorzijde en het vignet „Ik Werk Immer” op den achterkant bij deze en gene een glimlach te voorschijn roepen, toch verdient de schrijver een woord van waardeering betreffende het pretentielooze, aangenaam eenvoudige van lettertype en omslagkleur en papiersoort.

Ernstig wilde ik blijven. Maar hoe is dit mogelijk, als de Verontschuldiging de Lichte Geluiden dwaasheden noemt, als de Proloog niet van zwaren wijn blijkt te houden en het slotgedicht de bokalen hoog wil heffen, als Zoeker ons herinnert aan een bloemlezing in het S. W., als „Lichte Geluiden” zelf aanleiding geeft tot talloze variaties?

Maar dit is juist de groote bekoering, de waarlijke kracht van het pas verschenen bundeltje. Niet de ernstige toon of de hevige onderstroom, merkbaar in de studentenmaatschappij, niet de verheerlijking of de hekeling van al te losse studentenzeden, maar de jonge vroolijkheid, de bekoerende humor, de vluchtige verliefdheden die als blijde vlinders op lentemorgen rondartelen in het stralende licht van de zon, heeft J. v. R. op waarlijk uitnemende wijze ons geschonken. Verontschuldiging zelf is een van de beste gedichtjes uit den bundel. De schrijver heeft niet gegeven alleen de oppervlakkige aandoeningen van een oppervlakkig student, hij heeft in den juist geschikten toon belicht één zijde van het studentenleven, een zijde die de laatste jaren

De kleine gestalte van den Cherusk scheen in 't niet te zinken tegenover de krachtige, geweldige Kat. Maar zijn helder oog werd niet neergeslagen, even kleurde een donkerder blos zijn schoon gelaat; toen, met veerkracht zich oprichtende, sprak hij:

„Herting der Katten, ik weet, dat gij een dapper man zijt, dat gij voor Uw land kunt strijden en zoo noodig ervoor kunt sterven. Herting der Katten, Armin kan meer voor zijn land. Armin kan liegen en bedriegen voor zijn land op de goddelooze feesten der Romeinen. Gij zult geëerd worden; laat men mij verachten, als slechts mijn arme land gered wordt. Een anderen weg als die ik betreden moet, is er niet””.

Ernstig was het gelaat van den Kat. Maar toen Armin gesproken had, strekte hij de hand uit en zeide: „Armin, gij zijt een Wodanskind””.

Leo begreep niet, wat Frits hiermee bedoeld kon hebben. Leo was eerstejaars en Frits, die reeds langer student was, had hij weinig meer ontmoet, hoewel ze vroeger op de H. B. S. toch zulke goede vrienden waren geweest. Ze woonden bij denzelfden leeraar in en hadden steeds best met elkander kunnen opschieten.

Leo was nog jong. Het leven lag zoo groot voor hem en er waren zoo veel dingen, die hij niet begreep. Hij gaf zich niet zoo gauw en behoorde niet tot degenen die wild het leven instormen. Hij ging bedachtzamer, met dieper besef van de dingen die met en rond hem gebeurden.

Als zoovelen had hij de oude godsdienst verlaten. Maar — en gelukkig — de als godsdienstige eerbied voor wat in het leven goed en mooi is was hem gebleven. Zijn

droeviglijk verloren scheen te gegaan: het onbezorgde, het vroolijke, de vrije blik:

Ik houd van de lichte geruchten
Uit nachtelijke stilte gegroeid.
Die wel gauw weer worden vergeten,
Maar toch éven hebben geboeid.

Ik zie reeds in breede rij de beschuldigers aantreden: „hij heeft gestolen van J. Perk, hij heeft Piet Paaltjes vrij gevolgd, hij tracht Kloos te imiteeren”. Wil dan bedenken, menschen met uw dieplijnige gezichten van afkeur, wil dan bedenken, dat dit alles er niets aan afdoet, dat, hoe gij ook gelijk moogt hebben, deze gedichtjes voor studenten hun geven moet herinnering aan grappig ernstige lijdensuren om liefdes durende afwezigheid, herinnering aan laboratoriumtooneeltjes en dollen overmoed.

En in deze lichtgehouden klank van fluitende liedjes staat hier en gindsch plots in treffende echtheid een enkele regel van dieper gevoel, en bruischt naar boven, juist, zooals in ons blijde student-zijn een vreemd ernstige dag van dieper leven. „Uit lang vervlogen dagen” en „Afscheid” zongen luchtig heen; dan plotseling:

De middagzon brandt op den stillen singel
Wat bruine zeilen schuiven loom voorbij.

En heeft hij in Weifelaars: het „ge vleugelde woord” gesproken:

Zij staan in 't gedrang en zij krijgen de slagen,

heeft het allitereerende „Dood en Dichter” ons een quasi-rimpel in 't voorhoofd gegroefd, dan klinkt daar eensklaps zoo klaar eenvoudig:

Ik ben maar een arme paardebloem
En niemand ziet mij aan, — — —

Lichte Geluiden is dan in Delft verschenen, en niet een Dichter is onze stad nu rijker; zij heeft ontvangen een nieuw en vroolijk wijsje dat klinken moge op vele kamers, een wijsje dat gauw weer wordt vergeten, maar toch even heeft geboeid. En daarom Den „Kunstenaar Jan van Rossem” dank en heil.

VAN DE W.

kinderjaren waren vergaan, en toch stond hij tegenover veel in het leven nog als een goed en natuurlijk kind.

Leo was een echte jongen geweest, frisch en vol gezonde jonge kracht en opbruisende joligheid. Hij deed veel aan sport en was gezien bij zijn kameraden.

Zijn intrede in de Studentenwereld was minder gelukkig geweest. Hij kende het niet en vertrouwde het niet en wierp er zich niet in met ronduit zijn eigen persoon. Hij deed mee, maar was niet zich zelf; hij keek naar wat de andere eerstejaars deden en die keken ook alweer naar elkaar en er was zoo weinig frischheid, zoo weinig echtheid in.

In korten tijd had het drukke leven hem gevoerd langs vele nieuwe dingen en onbekende verlangens waren in hem opgegroeid. Zijn blik had het onbekende en het nieuwe gezien, maar rusteloos ging de stroom des levens verder en omgaf hem met steeds vreemdere en minder begrepen dingen. Zoo was daar die groote vrijheid, die wel heerlijk en rijk, maar toch ook angstwekkend rond hem lag. Alles konden zij doen, ook de dingen, die hij altijd veraf geweten had en heel slecht; nu was het zoo dicht bij hem en andere deden het en schenen er niets in te vinden. Het was soms of alle houvast je ging ontvallen.

Aan al die dingen dacht hij en tobde erover. Het staarde in het vuur.

Ja, het studentenleven was wel mooi en rijk aan vreugde, maar toch ook ruw en vreeselijk plat dikwijls. En overal dien toon van alles in 't gekke gooien, met alles lachen en spotten; het gezag van den vloek. De brute kracht en meest onhebbelijke aanmatiging vierde hoogtij en zoo kon Leo die massa soms zien als iets leelijks, waarin hetgeen

Gedachten en Gedichten.

Een oud portret.

Wat kan zoo'n zwart portret mij nog bekoren
omdat het mij het dierbaar plekje beeldt,
waar 'k in mijn kinderjaren heb gespeeld,
dat met die kinderjaren ging verloren.
Eenvoudig landhuis, waar ik ben geboren,
gij hebt mijn schoonste levenstijd gedeeld.

Gij staat daar vóór die zware beukeboomen
zoo vriendelijk, bescheiden en tevreden
en toch omgeven door de stoutste droomen
voor welks vervulling ik ooit heb gestreden.

O. M.

Zelfmoordenaar—humorist.

Hij had genoeg van 't leven
het werd hem veel te zwaar:
hij kocht toen een revolver
in de Spuistraat in de Bazaar.

Maar voor de arme kerel
zijn plan volvoeren mocht
had hij het gevaarlijke wapen
met twee gulden winst verkocht.

O. M.

Stadje.

Ik houd van het stille stadje,
Waar ik ben grootgebracht,
En waar me uit alle dingen
Herinn'ring tegenlacht.

Ik houd van z'n oude toren,
En van zoo menig huis;
Wel wonen er nieuwe menschen,
Maar 'k voel er m' altijd thuis.

Eéns roep ik de oude vrienden
Naar 't stille stadje wéér:
Dan zal door die straten klinken
Ons jeugdlid als weleer!

R'd., 1911.

W. H. de B.

hij beter en hooger wist, niet meer terug te vinden was. Mocht hij daaraan meedoen, mocht hij zijn als de anderen, verloochenen het betere, het hoogere, dat hij hier niet zag en waarop hij toch hoopte, waaraan hij toch geloofde?

Zoo stond hij weifelend tegenover het studentenleven, hij durfde nog niet recht en begreep het niet. Daar was b.v. Frits v. Wilderen, zijn oudere vriend van vroeger. Dat was toch een nobel en hoogstaand karakter, die voelde ook dat hoogere in zich, dat wist Leo. Frits was altijd vol idealen geweest. En nu zag Leo hem zoo anders; Frits was gezien en getapt en deed aan alles mee. Onder zijn vrienden waren van die echte, botte kroegtypes en ze zaten vaak in Den Haag.

Leo had Frits eigenlijk weinig meer gesproken. Frits was wel altijd heel vriendelijk, maar ieder had zijn eigen kring.

De roode gloed in het haardje had meegedaan aan den brand van peinsgedachten. Daar in die glans van vuur lag eenzelfde wondere ziel, van ongemeten diepte.

Leo stond op. Stil lag de kamer, het was al laat geworden. Buiten gierde nog de wind.

Zoo kon hij niet naar bed gaan. Het was leeg rond hem en de gedachten schrijnde nog in zijn hoofd.

Misschien was Frits v. Wilderen wel toevallig thuis, hij kon het probeeren in ieder geval. En anders maar naar de een of andere clubgenoot.

Maar Leo trof het, Frits was thuis en alleen.

Daar zaten de oude vrienden tegenover elkaar. Frits zag, dat Leo door iets gedrukt werd. Hij wist hem gauw op zijn gemak te zetten.

Bede.

Zooals een kind, wat heeft misdreven
en in zich voelt gewetenspijn,
en gaarne straf zou willen dragen
om met zichzelf verzoend te zijn.

Zoo vraag ik ook: o, zeg niet tot mij
met onbewogen kalm gelaat,
dat, wat ik weet te zijn een lompheid,
zich dadelijk vergeven laat.

Maar leg mij boete op en laat mij
gevoelen, dat 'k U heb bedroefd,
en dat mijn al te brute ruwheid,
méér dan een flauw excuus behoeft.

Want als een vriendenhand slaat wonden
dan geeft dit dan slechts dubbele smart,
wanneer ook dubbele trouw en vriendschap
slechts geven kan dat vriendenhart.

H.

Delftsch Studenten-Corps.

Oproep.

De onbekende, welke de volgende passage uit Prof. Kernkamp's artikel van 3 streepen en 2 uitroepetekens voorzag, wordt verzocht zich aan het adres der redactie bekend te maken onder motto „oppositie”.

„Het lidmaatschap van collegium of senaat . . . valt meestal ten deel aan de rijkste en aanzienlijkste studenten. Het is geen post van vertrouwen, waartoe de meest geachte en begaafde studenten worden geroepen; het is een eerebaantje weggelegd voor wie er tijd en geld aan kunnen spendeeren.”

(Stipte geheimhouding tegenover de bibliothecaris der S. P. gewaarborgd).

Aan ontevreden.

Velen zijn er, die niet tevreden zijn met verschillende toestanden in het Corps en dit is heel natuurlijk. Want het is niet te verwachten, dat een lichaam, dat zooveel verschillende elementen omvat, zal voldoen aan de eischen die een ieder voor zich er aan zoude willen stellen.

Toen begon Leo zich uit te zeggen. Eerst aarzelend, maar langzamerhand vrijer en vuriger.

Hij zeide alles, wat hij op het hart had. Hoe hij het studentenleven vol laagheid en platheid zag en dat hij het anders, mooier gedacht had. Hoe hij niet begreep, dat Frits ook zoo geworden was als de anderen en hoe hij al die dingen kon meedoen. Waar had hij zijn mooie idealen van vroeger gelaten?

De kamer lag roerloos, de klok tikte en mat scheen het getemperde licht van den studeerlamp uit den hoek. 't Was laat en nacht, alle andere leven was weg; alleen die twee jonge menschen daar zaten eerlijk tegenover elkaar, met hun strijd.

Langzaam en geleidelijk antwoordde Frits. Hij begreep zijn jonge vriend zoo goed. Had hij zelf dat ook niet gevoeld vroeger? Was het niet goed, om zoo weer te hooren praten? Je werd zoo gauw oud en zulke woorden hielden je jong, zulke goede, jeugdige woorden! Maar nu moest hij in ruil zijn ervaring en kennis van het leven geven.

„Ja Leo, het is waar, er is veel in onze studentenwereld, wat beter moest zijn. Maar hoe kan dat anders? De mensch is nu eenmaal gemiddeld niet zoo hoogstaand.

Maar je moet niet hechten aan uiterlijkheid, niet denken, dat allen zoo zijn. Daar is een zekere toon, een zekere schijn, die nu eenmaal er zijn moet in het leven. Daarin verbergt zich alles, maar het betere is er daarom wel. Het leeft, al toont het zich niet ieder oogenblik.

Maar je hebt me nog niet gesproken over die oude passage uit Arminius, waaraan ik je laatst herinnerde.

Ontevredenheid heeft zijn goede gevolgen. Waar een algemeene tevredenheid moge wijzen op een toestand van inwendige rust en kalme, ongestoorde bloei, doet het andere ons hopen op een nieuwe periode van reorganisatie, van vormende kracht en opgewekt, frisch leven. Doch alleen dan zal daar sprake van zijn als de ontevreden menschen van daden zijn, als ze het niet laten bij een verzuchting van tijd tot tijd, of een schouderophalen, maar als ze wat over hebben voor hun denkbeelden en ervoor durven strijden.

In ons Corps nu wordt wel door velen beseft, dat nog lang niet alles is, zooals het wezen moest en dat hier en daar ergerlijke wantoestanden zijn gegroeid, maar ze bekommeren er zich verder weinig om. Ze zien hun meer directe belangen niet aangetast en voelen geen verantwoordelijkheid voor het algemeen, ze gaan kalm hun eigen weggetje en laten alles, zooals het is, lauw en onverschillig als ze zijn. En als we aan hen denken, dan wil het ons worden als moesten wij hopen, dat er donkere, moeilijke tijden voor het Corps werkelijk zullen komen, omdat dan hun corpsliefde zal herleven en zij zullen opstaan en werken om het Corps weer goed te maken en het zijn oude, eervolle plaats te doen behouden!

Maar er zijn nog andere ontevreden en aan hen vooral wilde ik iets zeggen. Want ik ben bang, dat hun ontevredenheid geen goede is en dat zij onrechtvaardig zijn tegenover het Corps.

Niet ieder is in staat om mee te doen aan het corpsleven, zooals hij dat wel wenschte. En niet ieder is in staat om te genieten van het vrije studentenleven, zooals dat voor de meest bevoorrechten is weggelegd.

Maar dat moet hem niet bitter stemmen. Hij kan op zijn bescheiden wijze meedoen en het mooie, het onbezorgd-jonge, dat ondanks alles verbonden blijft aan dat vrije, krachtige van een studentenfeest; het zal ook zijn deel kunnen zijn en ook van de andere, groote voordeelen, die het Corps biedt, zal hij op zijne wijze kunnen profiteeren. Maar dan moet hij, zooveel hij kan, zich ook geven aan dat Corps en trotsch zijn op het lid zijn van het D. S. C.

Het is zoo moeilijk zijn eigen weg te gaan en zich niet van de wijs te laten brengen. Want onder de meer bevoorrechten zullen er zijn, die spotten en lachen en onhebbelijk zijn, en er zijn zooveel verkeerde gewoonten, die hij moet trotseeren.

Daarom is het te begrijpen, dat hij terugschrikt en zich niet geven durft aan het Corps. Maar het is verkeerd.

Want er is plaats voor hem en als er verkeerdheden zijn dan zal hij die kunnen bestrijden. In het Corps een plaats bekleedende, zal hij kunnen oordeelen en recht hebben van spreken.

(Zie verder Tweede Blad).

Toen begreep ik reeds, waarmee je streed, en ik dacht, dat je daarin de levenstekst kont vinden.

Jij wilt goede en mooie dingen. Je kunt goed zijn en vroom en buiten het leven staan, dat is mooi. Maar het is nog veel mooier om het goede en hogere in je, mee te nemen in het leven en het te dienen in dat leven. Dan werkelijk doe je iets voor je idealen. Maar dan is er ook maar één weg, leef in het leven. Wees er niet bang voor, al valt het je soms zwaar: leer het leven.

Armin was gevierd aan Segestus' tafel en toch was er geen ander hart, dat zoo warm klopte voor zijn Germaansche land als het zijne. En geen andere kon voor zijn land dat doen, wat hij er voor deed.

Het leven moet geleerd worden, welnu: durf het leeren. Of je er van buiten tegen strijdt, geeft je toch niets. Maar er zelf in meelevende is er zooveel goeds in te doen.

Zeker, er is veel dat slecht is. Maar geloof toch niet, dat het kennen van de levenstoon, van den levensgang, daarmee iets te maken heeft. En denk toch niet, dat daar- onder geen streven naar het hogere, geen idealisme meer leeft”.

Lang nog praten de vrienden. Zoo'n samenzijn van een jongere en een oudere heeft voor beiden zooveel goeds.

Ze waren het erover eens, dat de passage uit Arminius nu niet heelemaal toepasselijk was. Maar dat toch de gestalte van Armin daar staan bleef, als een symbool van diep in het leven begraven idealen.

„Heil Uwer, Armin, held der Germaansche vrijheid”.

CHÉTIC.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 26 JANUARI 1912. No. 15.

O, die ontevredenen, als ze den weg namen, dien ze gaan moesten, hoe zouden ze sterk zijn en zich een goede plaats kunnen winnen in het Corps en hoeveel goeds zouden ze kunnen doen. Het Corps zou er wel bij varen en zij zelven ook.

Maar als ze staan blijven aan de grenzen en bang zijn voor hetgeen onrechtvaardig en moeilijk is! Als ze niet strijden durven!... Dan staan ze als 't ware buiten het Corps en ze kennen het niet en waardeeren er het goede niet van. Zij weten enkele verkeerde dingen en gebruiken die om het Corps aan te vallen. Ze roepen om reorganisatie maar het is een stem van buiten.

Merkwaardig is het, hoe de theorieën en principes, die iemand verdedigt, in 't algemeen overeenstemmen, neen voortvloeiën uit zijn aard en omstandigheden. En hoe hij dan zijn handelwijzen gaat verklaren uit de principes, die hij er op nahoudt, en hoe hij gaat zeggen, dat zijn standpunt is gekozen uit overtuiging.

Natuurlijk, de zaak heeft twee kanten, maar het werpt toch eenig licht op de redenen, die iemand, principieel kan hebben om niet aan het echte studentenleven deel te nemen.

Wanneer iemand door het venster een blik naar binnen werpt, zal hij weinig zien en niet in staat zijn het milieu te beoordeelen, waar hij buiten staat. Zijn oordeel, misschien gegrond op enkele verkeerde dingen die hij zag, is een vóóroordeel en heeft geen waarde. De fouten die hij aanwijst zijn lang bekend, hij herhaalt ze, maar helpt niet degenen, die nu willen gaan verbeteren, hij kan het ook niet. Zijn kijk op de zaak is oud en hij zal eerst meer en beter moeten gaan bekijken, voor hij wat opmerkelijksch zal zien, dat anderen niet zagen. Maar daartoe zal hij eerst moeten binnenkomen.

Het oordeel van buitenstaanders kennen wij wel. Dát hebben wij niet nodig, maar we hebben krachten nodig om in eigen boezem aan 't werk te slaan. Niet blijven wijzen op oude fouten, maar verbeteren!

Komt, gij ontevredenen, spreek niet naar buiten, maar helpt ons om binnen krachtig te zijn! Er is werk, er zijn verkeerde toestanden, wij moeten hervormen! Komt, gij zijt lid van het D. S. C. en gij hebt het Corps lief. Toont dat dan in uw corpsleven, geeft het goede voorbeeld! Moppert niet meer, maar doe het uwe in het studentenleven zelf.

Wanneer gij dien weg gaat en pal staat voor uwe rechten, wanneer gij helpt ook de onverschilligen wakker te schudden, dan kunnen wij aan het werk gaan. Dan kunnen wij verkeerde dingen verbeteren en samenwerken om het D. S. C. te doen bloeien en zoo volledig mogelijk aan zijn bestemming te doen beantwoorden.

C. W.

Vrije Studie.

Thans, nu de Algemeene Vergadering van Donderdag 18. Januari in zaal 4 der T. H. beslist heeft ten gunste van de Begroting en het daarin-ervatte Lustrum-voorstel, kan het Bestuur het volgende omtrent het feestprogramma mededeelen.

Nadat de reünisten den 6den Februari om 3.15 zijn afgehaald van het station, wordt om 3.30 de feestrede gehouden op de Eetzaal van de Soc. Phoenix, na afloop waarvan het Bestuur recepiert.

's Avonds 6¹/₂ ure vereenigen zich de reünisten, van de oprichters af tot de jongste eereleden en bestuursleden toe, aan een gezamenlijken disch op de Leeszaal van de S. P.

De tweede dag, Woensdag 7 Februari, voert naar het hoogtepunt van de Lustrumviering, de lezing van den heer Le Roux, over: L'idéal de Ménelik, een titel belangwekkend in verband met de missies van spreker in Ethiopië en te meer belangwekkend, omdat hij den nieuwsgierige geheel in het onzekere laat. Het is de overgang naar het slotnummer van het feestprogramma: het bal en het concert van Zunkiejoska in de Groote zaal van Stads Doelen, daartoe op passende wijze versierd.

Niet zoo zeer is dit laatste nodig voor hen, die opgaan in den dans als wel voor hen, die zich verpozen na een dansje en wier oog en oor wederom gevoelig wordt voor de indrukken van een prettig-stemmende omgeving.

Groote Boekenverloting

op Vrijdag 26 Januari des avonds te 11 ure, tegelijk met het whist- en billard-concours.

Uit de groote hoeveelheid duplicaten, grootendeels ontstaan door aankoopingen op boekverkoopingen, heeft het Bestuur wederom dit jaar een keuze gedaan, bestemd voor de a.s. boekverloting. Van deze prijzen, bestaande uit tijdschrift-jaargangen, plaatwerken, romans, wetenschappelijke boeken, verhandelingen en brochures in rijke verscheidenheid, komen de voornaamste voor op de groote lijst in de Vestibule van de S. P. Voor de verloting zijn de werken ingedeeld in een Literatuur en Prentwerken-serie (roode loten) en een Wetenschap-serie (witte loten): heeft men n.l. op de daartoe bestemde lijst aan den lessenaar ingeteekend voor eenige loten (betaling op den kroegbeer!), dan kan men a.s. Vrijdag 4 uur, wanneer de loten zullen worden uitgereikt, kiezen hoeveel roode en hoeveel witte loten men wil hebben. Zij, die voor 10 loten intekenen, ontvangen een groote plaat tot premie of een bundel van drie onbekende studentenliederen met muziek, een bijdrage van Almanak 1908 (dit laatste ter keuze en zoolang de voorraad strekt).

Teekent in, voor het te laat is! Gij doet het niet alleen voor een aanwinst van Uw particuliere bibliotheek.

Gij doet het ook voor de gezelligheid van een belangrijken avond.

En weet bovendien, dat de opbrengst wordt besteed tot heil der Societeit!

Ontwerp Lustrum 1913.

Waar men nog niet tot de samenstelling van de Feestcommissie is kunnen komen, meent de Senaat, met 't oog op de geregelde voortgang van zaken, de leden te moeten aansporen ontwerp-plannen voor 't Lustrum 1913 bij hem in te zenden in gesloten enveloppen, welke de Feestcommissie bij hare benoeming dadelijk zullen worden overhandigd.

Weekverslag.

In het Bestuur van onze geliefde Societeit is weder een nieuweling opgenomen. Arme M; zóó dikwijls dronken geweest, zóó z'n best gedaan voor het slagen van feesten, moet zich nu tevreden stellen met het hoogst belangrijke ambt van jongste-commissarisje. Een persoonlijkheid als hij, lid van het Delftsch-Utrechts Comité, lid van de hekkensluiters der S. P., eere-lid van, buitengewoon lid van verdienste van 't Is gewoon te gek. En dan die heerlijke feesten! Zoo'n feest wilde Apollo houden ten huize van den president, doch werd vredelijk verstoord door een paar wettenmakers.

't Is toch maar heerlijk dat er in Delft een Delftsche Studenten-IJsbahn is. Het bestuur heeft het geweldig druk met het probeeren van het ijs en het rondzenden der lidmaatschapkaartjes, ternauwernood goed genoeg om te gebruiken bij de afgifte van wandelstokken en parapluies in een museum. De leden zijn blij en gaan rijden achter het krankzinnigengesticht. De voorwedstrijden kunnen als alleszins geslaagd beschouwd worden.

van L. van L.
Je bent nog steeds de oude
Je zat in veel besturen
En haalt toch nog cum laude.

Wat moet die man toch verschrikkelijk knap zijn.

Ik werk. 't Is stil, doodstil en toch ik hoor iets. Neen toch niet Jawel nu weet ik het al: het kind van de ploerterij huilt zacht. Godver alweer zoo'n vervelend Licht Geluid. Zoo werd dan getoond dat het Borrelige Clubje veertien hooge hoeden rijk was.

O. D. 31.

4¹/₂ jaar.

W. I.

Betrekking.

J. B.

Delftsche Studenten-Bond.

Bondsbeschuitjes.

Het groote feit van heel het jaar
 Staat weder te gebeuren,
 De Bond maakt zich voor stemmen klaar,
 Het Bestuur zoekt uit den treuren.
 Het wachtwoord is: „wil jij er in?“
 Wat zeggen ze, die klossen,
 Ze hebben allen wel veel zin,
 Maar 't veel te druk met vossen.
 Jan wil zijn veiligheidsscheerapparaat
 Als premie bij zijn zetel geven,
 Bij het scheren weet hij toch geen raad,
 Of hij moet een vergrootglas leenen.
 Doch overigens maakt hij zich niet dik,
 Want al is het geen „mafzak“-type
 Zich meer vermoeien dan noodig is,
 Is tegen zijn principe.
 Dan is die Kees een andere vent,
 Die zanikt je haast half gek,
 En is dan eindelijk pas tevrede,
 Wanneer je zegt verr. k.

Maar ik heb toch meelij met de lui
 En wil ze daarom raden.
 En stel daarom als vijftal voor
 De volgende kameraden.
 Ten eerste Keidijk als president,
 Omdat ie zoo goed kan speecheen,
 Hij is aan de eettafel opgevoed
 En niks niemendal verlegen.
 De zanger Apollonius
 Wil ik als tweede noemen,
 En wgens zijn stuk in het vorig S. W.
 Ook tevens als schrijver roemen.
 Want iedereen toch die dat las,
 Die riep dat is heel aardig
 Voor zoo'n H. B. S.-er eerste klas,
 Of zit ie nog wat lager?
 En nu we toch bij kachel zijn
 Denk ik aan een ander dier heeren
 En zal den man met den gulden naam,
 Als thesaurier proposeeren.
 Doch nu bij al die jongelui
 Moet nog een oude kwiebus.
 Daar schiet me lange Flip te binnen,
 Omdat ie zoo decoratief is.
 En als we nu als nummer vijf
 Piet Hein eens konden lijmen,
 Dan was er nog nooit zoo'n Bestuur geweest.
 Sinds de tijden van Kees Sijmen!

BOULANGER.

Kunst.

Het Kunstschip „Gerard Dou“.

In het Mallegat, aan de Hooikade, wel één der meest schilderachtige plekjes van ons studentenstadje, ligt eene schuit, vol met mooie ? (mis! studentjes, het zijn geen mooie meisjes dezen keer), vol met schilderijen, van jonge schilders. Ge moet er tóch eens heengaan.

Eigenlijk, om u de waarheid te zeggen, had ik nooit van één dezer schilders gehoord, maar toch kwam ik er voldaan van terug. Niet, omdat ik nu elk stukje op zichzelf zoo mooi vond, maar omdat men er zien kan, dat ook in de schilderswereld geen genoegen genomen wordt met het pochen op een grootsch verleden, maar dat er ook hier eenen krachtigen drang om nieuw te scheppen is.

Drie zalen overvol! Toen ik er een oogblikje rondgelopen had vond mijn oog enkele rustpunten, die de moeite zeker wel waard waren.

Ik noem zonder te rangschikken, naar rang en stand en slechts afgaande op eersten vluchtigen indruk het werk van *Mej. Gorter*. Stillevenen, waaronder eenen aarden pot met violen, mooi van kleur, donzig paars de warme hoofdtint; een potje met azalia's, enz. Dan van *van Doornik*, riviergezichten. Vooral no. 1, een tjalk op de Maas voor anker, het grootste, geeft prachtig weer hoe een ineens opkomende

nevel en wind het water grauw golvend opjaagt; onheilspellende windjacht.

Typisch is verder m.i. het werk van *Jans*. Schilders hebben zoo vaak voorliefde voor, of beter gezegd zien de natuur en alles wat om hen is zoo vaak, in een bepaalde grondtint. Bij nieuwerwetsche schilders wordt nogal eens paarsen toon op den voorgrond gebracht. *Jans* ziet overwegend grijs. Al zijne werkjes, waaronder:

een weg over eenen polderdijk, tusschen boezem en weiden met brugje en tolhuis;
 dan een gezicht op den Amstel in Amsterdam;
 een stukje Hollandsche duinen, waar een schaapherder in blauwe kiel zijn rustige herdersplichten vervult;
 een boschbeekje met kruisende weg en brug op den achtergrond;

zijn, om het zoo eens uit te drukken, grijs gestemd. Denk niet somber grijs, integendeel zonnig en kleurrijk, passend bij ons nevelland.

Tenslotte noem ik van *ten Cate*, een lommerrijk plekje langs den Berkel bij Zutphen, waar vooral de waterspiegeling mij trof.

De omljstingen zijn niet altijd even gelukkig, veelal druk goud. Maar, misschien kan men daar wel overheen zien.

In het Mallegat ligt dus eene schuit vol met ? Neen! geen mooie meisjes! Maar studentjes! je kunt er misschien wel van maken „eene schuit vol met lieve meisjes“.

Ja, wat let u! laat er eens vreugde op het kunstschip zijn en laat er vroolijke kwinkslag hooren van meisjes en studentjes. Ge vergeet dan immers voor een oogenblik het examen-gejaag en uw brood-angst.

Ge kunt immers, die meisjes van alles vertellen en uitleggen bij de schilderijen. Van uwe zeiltochten en jachtpartijen, van storm en avontuur, herinneringen uit uwe vacaties. Ze begrijpen er immers anders niets van; ze zouden alleen maar een prentje en kleurtjes zien, ge moet ze de stemming en het karakteristieke vertellen.

Zeg, dat je naar het kunstschip gaat, dan komen de meisjes ook. Zeg het aan lieve, vriendelijke, eenvoudige, vroolijke meisjes!!

T.

Vereenigingen.

Delftsche Studenten Schaakclub.

Winterwedstrijd.

De stand in de 2e klasse is:

Berdenis v. Berlekom	3	uit	4.
Evers	5	"	7.
Scheffer	2	"	3.
Hendriksz	2	"	4.
Hoogendijk	1	"	2.
Foest	2 ¹ / ₂	"	5.
Stoll T. T.	3	"	6.
Volkers	1	"	4.
van der Poll	1 ¹ / ₂	"	3.

Zooals uit dezen stand blijkt is de strijd in deze afdeeling zeer hevig. Opmerkelijk is, dat er in dezelfde afdeeling spelers zijn die al 7 partijen, en spelers die nog maar twee partijen achter den rug hebben. Een weinig meer animo was van den laatsten wel gewenscht.

In de derde is de stand:

de Bussy	1	uit	1.
Rikmenspoel	4	"	5.
van Dunné	2 ¹ / ₂	"	4.
Schijfsma	3	"	5.
Van de Bok	2	"	4.
Bollée	1 ¹ / ₂	"	4.
Molengraaf	1	"	4.
Blommendaal	0	"	3.

Ook in deze afdeeling wordt hard gestreden, hoewel de animo bij N°. 1 en N^o. laatst wel wat grooter kon zijn. Over 't algemeen is de opkomst echter bevredigend.

M.

Technische Hoogeschool.

Examens gehouden in Januari 1912.

Ingenieurs-Examen.

Geslaagd voor:

Werktuigkundig Ingenieur.

G. S. Bakker.	A. J. Loekemeijer.
J. J. Borren.	H. Middelbeek.
H. F. G. J. Grevers.	A. van Rhijn.
M. P. L. G. Hansen.	H. U. Schleurholts Tichelaar.
T. Knape.	A. C. Slotemaker.
W. H. van Leeuwen (met lof).	E. R. Böhlingk.

Electrotechnisch Ingenieur.

G. H. Fuhri Snethlage Jr.	W. J. Unger.
H. Huysman (w.i.).	N. H. Verdam.
M. J. Römer.	J. Winkel.

Scheikundig Ingenieur.

D. Albers.	A. van Rossem.
F. W. Collard.	J. van der Scheer.
D. J. van Marle.	A. Schimmel.
F. Meyer Cluwen.	A. W. Vervloet.

Candidaats-Examen.

Geslaagd voor:

Scheikundig Ingenieur.

W. D. Cohen.	J. Straub.
A. Korevaar.	N. H. Siewertsz van Reesema.
Mej. E. J. Manson.	G. H. van Senden.
Mej. C. H. Pontier.	

Correspondentie.

Aan Bruno: Wij ontvingen van U het volgende schrijven.

Geachte Redactie.

Met verwondering heb ik gelezen dat mijn stuk werd geweigerd op grond dat het in ongewijzigden vorm terug kwam.

Thans geloof ik de ware oorzaak der weigering te kennen en zal er niet verder op ingaan.

Als het stuk, dat ik op Dinsdag 9 Januari j.l. ter hand stelde niet in het S. W. van 26 Januari, in zijn geheel en in ongewijzigden vorm geplaatst is, zal ik mij genoodzaakt zien de hulp van de groote bladen in te roepen om het te publiceeren, met de bijvoeging dat het Delftsche „Studenten Weekblad” het had geweigerd te plaatsen.

Achtend,

BRUNO.

Oók dit schrijven, we zouden haast zeggen dit dreigement, kan ons niet van meening doen veranderen. Wij hadden voor zulk een lang artikel, waarin over een oude, lang uitgesponnen kwestie niets nieuws of belangrijks meer gezegd werd, geen plaatsruimte beschikbaar en verzochten U het stuk te bekorten. Dit nu deed U niet en wij meenden het daarom ook nu niet te moeten plaatsen. Over het onderwerp werd reeds zooveel, en zooveel beter geschreven, dat plaatsing in geen enkel opzicht aangewezen was. De groote bladen zullen waarschijnlijk hetzelfde standpunt innemen.

Overigens verwijzen wij U naar het artikel: Aan ontevredenen.

Berichten en Mededeelingen.

CIVIEL EN BOUWKUNDIG GEZELSCHAP „PRACTISCHE STUDIE”.

Het Bestuur maakt bekend dat de eerste oplage van de „Literatuuropgaven” zoo goed als uitverkocht is. Daar het geruimen tijd kan duren alvorens de tweede druk verschijnt, wordt den leden, welke alsnog een exemplaar wenschen te bezitten, aangeraden zich ten spoedigste daarvan te voorzien bij den bediende Bierhoff.

—o—

DELFTSCHE STUDENTEN DEBATING-CLUB.

Met het oog op het lustrum van Vrije Studie is de vergadering waar Dr. Th. v. d. Waerden het debat zal inleiden over het Algemeen Kiesrecht der Sociaal-Democraten (eerst bepaald op 7 Febr.) nu vastgesteld op **Donderdag 22 Februari aanstaande**.

Het Bestuur is, na de gehouden verkiezing, als volgt samengesteld:

C. Tellegen, Voorzitter.
F. W. Lutter, Secr.-Penningmeester.
P. J. Willekes Macdonald, Onder-Voorzitter.

Lijst van Vergaderingen.

Sanctus Virgilius.

Donderdag 1, Woensdag 14, en Donderdag 29 Febr.
Donderdag 7 en Donderdag 28 Maart.

Studiebelangen.

Maandag 5 Febr.: 2,15 nam., Besturenvergadering in Zaal 4, Hoofdgebouw.

D. S. Debating-Club.

Donderdag 22 Febr. Vergadering Leeszaal Soc. Phoenix, 8 uur. Inleider: Dr. Th. v. d. Waerden, over het Algemeen Kiesrecht.

Stud. Vereen. ter Behandeling van Ethische en Godsdienstige vraagstukken.

Maandag 12 Febr.: Spreker: Dr. C. E. Hooijkaas. Onderwerp: „Gods Openbaring”.

Vrije Studie.

6—7 Febr. Lustrum.
Donderd. 22 Febr. Vergadering. Spreker: Dr. Mott.

N. C. S. V.

21, 23, 26 en 27 Febr.: Openbare Vergaderingen. Spreker: Dr. John R. Mott.

Agenda.

DELFT.

Dinsdag 30 Jan. Schouw. Stads Doelen: Rott. Tooneelgez.: „Het Duel”; 8 uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 26 Jan. Kon. Schouw. Ned. Tooneel: „Zeventien jaar”; 8 uur.

Geb. v. K. en W.: Ital. Opera: „La Traviata”; 8 uur.

Zaterdag 27 Jan. Kon. Schouwburg: Fr. Opera: „Don Quichotte”; 8 uur.

Geb. v. K. en W.: Volksconcert Residentie-Orkest; 8 u.

Zondag 28 Jan. Geb. v. K. en W.: Het Tooneel: „De Violiers”; 8 uur.

Dinsdag 30 Jan.: Geb. v. K. en W.: Duitsch Tooneel: „Bummelstudenten”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

BOXER te koop.

Reu, 1½ jaar oud, met stamboom.

Adres H. J. TER BRAAKE, GROOT HERTOGINNELAAN 125,
's-GRAVENHAGE.

Het van ouds bekende adres is: _____

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen **Heerenkleeding.**

EEN LEGER

2e hands TEEKENBORDEN met HAAK te koop,
groot 100 × 150 en 100 × 75 c.M. en een verstelbare
TEEKENTAFEL, merk: „Perfekt”, geheel compleet, zoo
goed als nieuw. Adres Amanuensis Natuurk.-Gebouw.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

**BLOOKER'S
DAALDERS
CACAO,**

de prijs is laag,
de cacao is best,
de verpakking is eenvoudig.

D. C. M. JANSSEN,
Oude Langendijk 9.

P. Agema's BOR-SCHILLEN,
Tokayer, (Keppel Hesselink en Zonen).
WHISKY'S PUNCH-SIROPEN
ZWEEDSCHE PUNCH.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van VOGELEI.

Bij de Technische Boekhandel en
Drukkerij J. WALTMAN Jr. te Delft
is verschenen:

LICHTE GELUIDEN

door

JAN VAN ROSSEM,

Stud. scheik. ing.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**